



**Glòria Casacuberta, Carmen del Castillo, Maria Capell, Teresa Helbig i Laura Casal-Valls, a la botiga Gratacós. Al costat, un dibuix amb modistes de l'any 1918**

JOSSEP LUSADA

“

Avui hi ha joves que volen aprendre a cosir per dur roba original

“

Als anys 50 i 60 hi havia ocasions per vestir-se. Ara es va al Liceu amb texans



## L'ofici de cosir glamur

Un llibre sobre la modista del segle XIX ens permet reflexionar sobre el seu present. Sobreviuran?

● En un temps de cadenes de confecció global com encaixa l'ofici de modista? Hi va haver un moment daurat de l'alta costura a Catalunya en què les seves mans eren imprescindibles per donar vida a les petites joies que lluirien les dames d'una burgesia tan discreta com adinerada. "Als anys 50 i 60 tenien moltes ocasions per vestir-se, però ara es va al Liceu amb texans", constata Teresa Blasco, que llavors treballava a Modas Plà i actualment és l'*alma mater* del taller de la seva filla, la reconeguda Teresa Helbig. No li falta feina perquè tenen una bona clientela. A més, "a ella li agrada dissenyar i a mi cosir".

Però no és fàcil conservar

l'ofici quan la majoria de la població "no valora la confecció bona i es deixa enlluernar només per la marca", apunta Laura Casal-Valls, autora d'un interessant treball sobre la feina d'aquestes dones al segle XIX. "Eren empresadores que troben en la modisteria un camp lliure en què no topen amb els homes", comenta. Ells fan de sastres i elles confeccionen els vestits de les dones, les modes. I d'aquí modistes. En el modernisme les de més renom es limitaran a copiar els dissenys de París (de Worth, Doucet i Poiret) però ja surten de l'anonimat etiquetaran amb el seu nom les seves peces. La burgesia catalana es voldrà distingir amb el vestit i la moda que marcaran s'anirà estenent a les classes mitjanes. Hi haurà alta costura i també confecció seriada. Hi apareixeran in-

dústries relacionades de cordons, puntes, brodats... revistes de modes i el popular Sistema Martí.

El 1888 la dona de l'alcalde Rius i Taulet inaugurarà l'exposició del 1888 vestida de Madame Renaud. Però no totes les modistes eren reconegudes. "N'hi ha que treballen en un taller i també les obreres de l'agulla que cusen a casa o treballen a les fàbriques moltes hores per pocs diners, una i dues pessetes de setmanada", explica Casal-Valls. A principis del XX els grans obradors, com el de les germanes Montagne (on va aprendre la dissenyadora Jeanne Lanvin) ja es troben a peu de carrer.

Al llarg del segle la modista anirà adquirint dignitat creativa. Asunción Bastida, Pere Formosa (Santa Eulàlia), Perte-gaz, El Dique Flotante... van mantenir viu l'ofici. Les seves clientes volien el bo i millor en teixits (orgànecs, organdi, pura llana, mussolina, seda...) que des de fa 72 anys es troben a la botiga Gratacós. "Va néixer el mateix any que ho vaig fer jo", recorda Teresa Blasco, que s'havia passejat molt entre les teles que llavors venia el pare dels marits de Glòria Casacuberta i Carmen del Castillo, les actuals propietà-

